

Kedves Barátnéimnak arra, hogy azon
Szépségeket magok keressék a' Vallás' kies
Vidékein.

Próf Schedius Lajos.

A' Haza-szeretet.

Harmadik Eduárd Angliai Király, egy egéssz Efstendeig ostromlotta Calais (Kalé Városát.) 1347-dik Efstendőben 3-dik Augustusban, már annyira szorította a' Város-bélieket az Éhség által, hogy Eggyezésre fel-akarták adni a' Várost. De Eduárd bőszonkodván, hogy Hadi-seregének Virágát ezen egy Város' Ostromlásában el-veztetete, és egy Efstendeig kényszerítettet mulatni mellette, eleinte nem akart semmi kedvező Eggyezésre lépni. Egy Részét az Őrízetnek meg-akarta öletni, más Részét pedig Fogságba vetni. Mindazonáltal, Fő-tízzeinek Szavokra, a' kik azt terjesztették eleibe, hogy ez által a' Frantziáknak-is Jussok származna hasonlóképpen bänni az Anglusokkal, arra vette magát, hogy meg-elégzik avval, ha a' Város-béliek, magok közül hatot küldenek hozzája, fedetlen Fővel, a' Nyakokba Kötelet, és Kezekbe a' Város' Kúlsát vivén, hogy egyedül ezek légyenek

Bosz-

Boffzú-állásának Aldozati. Mauni (Moni) küldetett-bé a' Városba, hogy a' Gyözedelmes' Akaratját ki-jelentse. A' Város' Igazgatója kérte, hogy maradjon benn addig, mig a' Dolgot a' Népek meg-befzéli. A' Lakosok öszve-gyülvén a' Piatzon, várták az Eduárd' Feleletét, avval a' Nyúghatatlansággal, mellyet szül a' Halál' Félelme, és az Élet' Reménysége. El-olvastatván a' Rendelés, a' komor Halgatás jelentette-ki a' Szívek' El-alélását. Borzadozva néztek egymásra, keresvén Irtózással a' Köz-jó' Aldozatjait, a' mellyeknek Fel-találását nem reméltették. A' hofszú Halgatást Kiáltások szakasztották-félbe, mellyek Jajgatásokkal, Sirással, és Zokogással egygyesültek; Jean de Vienne (Zsán de Vien) a' Város' Igazgatója, egyy igaz Vitéz, most szánakodó Polgár, egyesítette Sohajtásait az Övéekkel. Mauni, ezen érzékeny Történet' Bizonyosága nem tartóztathatta-meg Könnyeit. Azomban el-folyt a' Választásra engedtetett kevés Idő: meg-kellett határozni magokat. Ekkor Eustache de Saint Piere (Üfztás de Szeint Pier)

Pier) elé-állá bátran a' refzkető Polgárok közül: „Uraim, Nagyok, és Kitsinyek! fel-
„ kiáltá ő, nagy Gonofzság vólna el-nézni,
„ hogy ez a' Nép Éhség által, vagy más-
„ képpen vesszen el, holott lehet Módot ta-
„ lálni Meg-tartásában, és nagy Kegyelmet
„ érdemel az Úr Isten előtt az, a' ki ettől
„ a' Vefzélytől meg-menti. Nékem annál
„ nagyobb Jussom vagyon Irgalmára, mi-
„ velhogy leg-első vagyok, a' ki Életem'
„ fel-áldozom Meg-tartásáért. „ Alig vé-
„ gezte-el Befzédét, hogy a' Háládatosságának
leg-tifztább Bérét vette Polgár-társaitól,
tsak nem imádták; Lábaihoz borúltak, és
Könnyeikkel áztatták azokat. Melly nagy
a' Virtus' Hatalma! Jean d' Aire (Zsán d' Ér)
bátor Követője Attya-fiának Eustakhiusnak,
melléje-állott, hogy meg-offza vele a' Dí-
tsösséget, Hazájáért meg-halni. Jaques és
Pierre Willant (Zsák és Pier Villán) két
Test-vérek, és Attya-fiai ezen nagy-lelkű
Mártiroknak hasonlóképpen el-fzánták ma-
gokat. A' kettőnek Neve nints meg-írva.
Kár, hogy a' História, a' melly sok hafzon-

talan, és az Emberi Nemzetnek veszedelmes
 Emberek' Neveit meg-tartotta, azt halhatat-
 lanná nem tette. A' Város' Igazgatója, a'
 ki Vénsége, Betegsége, és a' Bánat miatt
 gyalog nem mehetett, Lóháton kísérte őket
 a' Kapuig: ott által-adta őket Mauninak,
 kérvén ötet, hogy vetné-közbe magát éret-
 tek a' Királynál. Meg-jelentek a' Király e-
 lött, és által-adták néki a' Város' Kúlsait.
 A' Királynál lévő Tisztek nem titkolhatták-
 el Szánakozásokat, és Bámúlásokat ezen a'
 nagy-lelkű Tselekedeten: a' Fejedelem kö-
 rül mindenfelől zúgolódva jelentette-ki magát
 a' közönséges Szánakodás. Egyedül Eduárd
 nem illetődött-meg, komor Szemekkel nézte
 őket, és parantsolta Meg-ölettetésekét. Ha-
 szontalanúl borúlt Lábai eleibe a' Valliai Fe-
 jedelem: a' Harag bé-kötötte Szemeit ebben
 a' Szempillantásban, hogy ne láthassa Indú-
 latjának Údokságát: újjonnan parantsolta
 Halálokat. Végek lett-vólna ezen nagy lel-
 kü Szerentsétleneknek, és az Eduárd' Dí-
 tsőségének, ha a' Királyné nem lett-vólna
 a' Táborban. De ez a' tiszteletre-méltó Fe-

jedelem Affzony Térdére borúlván Férjének, és a' Betsület', Emberiség', és Vallás' leg-hatalmasabb Indít'-okait terjesztvén eleibe, kérte, hogy ne fertéztesse-meg Dítsőségét illy rút Tselekedete által. A' Király, le-függesztvén Szemeit, *Oh Affzonyom ! felkiáltá rövid Halgatás után, melly igen szeretném, ha itt nem volna : olly érzékenyen kér, hogy ellent nem állhatok. Bánnyon Tetszése szerint vélek.* Azonnal a' maga Szobájába vezette őket a' Királyné, Ebédet, és Köntöst adott nékiek, és kinek-kinek hat Arany-pénzt adván Szükségére, bátorságos Örízet alatt vissza-küldötte őket.